

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA JUDICIARĂ - SERVICIUL JUDICIAR CIVIL

Nr. 344/C/873/III-5/2021

25.08.2021

ROMÂNIA	
Înalta Curte de Casație și Justiție	
Secția Unică	
Intrare dosare	nr. 16
Anul 2021 luna 08 ziua 25	

Doamnei,

judecător Corina-Alina CORBU

președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție

Vă înaintăm alăturat recursul în interesul legii promovat de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în problema de drept privind: Interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 462/2006, cu modificările și completările ulterioare și art. 150 alin. (1) și (2) din Codul muncii, în ceea ce privește stabilirea indemnizației de concediu pentru funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare (în prezent, polițiștii de penitenciare) prin includerea în cuantumul acestei indemnizații, a sporurilor pentru condiții periculoase sau vătămătoare și pentru condiții grele de muncă, de care această categorie de personal a beneficiat, în perioada de activitate, corespunzător timpului lucrat în locurile de muncă respective".

În temeiul dispozițiilor art. 515 Cod procedură civilă, se anexează prezentului recurs în interesul legii, pentru exemplificare, copiile hotărârilor judecătorești menționate în conținutul acestuia:

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECTIA JUDICIARĂ - SERVICIUL JUDICIAR CIVIL

Anexa I:

1. Decizia nr. 3665/2018 din 02.07. 2018, pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 6368/107/2017;
2. Sentința civilă nr. 484/2018 din 11.12.2018, pronunțată de Tribunalul Giurgiu – Secția Civilă în dosarul nr. 662/122/2018, definitivă prin decizia civilă nr. 889 din 24.10.2019, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal;
3. Sentința civilă nr. 5743 din 18.10.2016, pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 17542/3/2016 , definitivă prin Decizia nr. 3753 din 02.10.2017, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal;
4. Sentința civilă nr. 715/2020 din 29.05.2020, pronunțată de Tribunalul Cluj – Secția Mixtă de Contencios Administrativ și Fiscal, de Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale în dosarul nr. 4608/117/2019, definitivă prin Decizia civilă nr. 1099/2020 din 18.09.2020, pronunțată cu opinie separată de Curtea de Apel Cluj – Secția a III-a Contencios Administrativ și Fiscal;
5. Decizia civilă nr. 348/2020 din 13.03.2020, pronunțată cu opinie separată de Curtea de Apel Cluj – Secția a III-a Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 3004/117/2018;
6. Sentința civilă nr. 1289/2020 din 16.07.2020, pronunțată de Tribunalul Cluj – Secția Mixtă de Contencios Administrativ și Fiscal, de Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr. 2970/117/2018, definitivă prin nerecurare;
7. Decizia civilă nr. 622/CA din 16.09.2020, pronunțată de Curtea de Apel Constanța – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 3064/118/2019;
8. Decizia civilă nr. 351/CA din 10.06.2020, pronunțată cu opinie separată de Curtea de Apel Constanța – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosar nr. 1808/118/2019;
9. Sentința civilă nr. 508/2019 din 08.04.2019 a Tribunalului Tulcea- Secția Civilă de Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 1717/88/2018, definitivă prin Decizia civilă nr. 1290/CA din 13.11.2019, pronunțată de Curtea de Apel Constanța – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal;
10. Decizia nr. 418/CA/2020-R din 27.07.2020, pronunțată de Curtea de Apel Oradea – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosar nr. 2083/83/CA/2019, definitivă, la care se află atașată sentința civilă nr. 544/CA din 17.12.2019 a Tribunalului Satu Mare – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECTIA JUDICIARĂ - SERVICIUL JUDICIAR CIVIL

11. Decizia nr. 264/R-CONT din 10.03.2020, pronunțată de Curtea de Apel Pitești – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 7096/109/2018*, la care se află atașată sentința civilă nr. 693/2019 din 17.10.2019 a Tribunalului Argeș – Secția Civilă;

12. Decizia nr. 589 din 11.08.2020, pronunțată cu opinie separată de Curtea de Apel Ploiești – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 4614/120/2019, la care se află atașată sentința nr. 88 din 11.02.2020, pronunțată de Tribunalul Dâmbovița – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal;

13. Decizia nr. 125 din 18.02.2020, pronunțată de Curtea de Apel Ploiești – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 2234/120/2019, la care se află atașată sentința nr. 1023 din 27.09.2019 a Tribunalului Dâmbovița – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal;

14. Decizia nr. 1288 din 22.10.2019, pronunțată de Curtea de Apel Ploiești – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 2575/105/2018;

15. Decizia nr. 1000/R din 12.11.2019, pronunțată de Curtea de Apel Târgu Mureș – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 146/96/2019;

16. Sentința nr. 1021/2018 din 05.12.2018, pronunțată de Tribunalul Mureș – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 783/102/2018, definitivă prin decizia civilă nr. 207 din 19.03.2019 a Curții de Apel Târgu Mureș, prin constatarea nulității recursului;

17. Decizia civilă nr. 388 din 04.06.2020, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 653/108/2019, la care se află atașată sentința civilă nr. 700 din 18.10.2019 a Tribunalului Arad – Secția a III-a Contencios Administrativ și Fiscal;

18. Decizia civilă nr. 177 din 12.02.2019, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 1866/30/2018;

19. Decizia civilă nr. 2209 din 13.11.2018, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 9873/30/2017, definitivă;

Anexa II:

1. Sentința civilă nr. 180/CA din 12.03.2020 pronunțată de Tribunalul Brașov – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 4673/62/2019, definitivă prin Decizia nr. 457/R/2020 din 28.07.2020, pronunțată de Curtea de Apel Brașov – Secția Contencios Administrativ și Fiscal;

2. Decizia nr. 927/2019 din 31.10.2019, pronunțată de Curtea de Apel Brașov – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 1338/62/2019, la care se află atașată sentința civilă nr. 656/CA din 19.06.2019 a Tribunalului Brașov – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal;

MINISTERUL PUBLIC

PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIA JUDICIARĂ - SERVICIUL JUDICIAR CIVIL

3. Decizia nr. 1770/R/2018 din 25.10.2018, pronunțată de Curtea de Apel Brașov – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 5235/62/2016, la care se află atașată sentința civilă nr. 1203/CA din 17.07.2017 a Tribunalului Brașov – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal;

4. Decizia nr. 454/R/2019 din 21.05.2019, pronunțată de Curtea de Apel Brașov – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 1284/62/2018, la care se află atașată sentința civilă nr. 1380/CA din 7.11.2018 a Tribunalului Brașov – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal;

5. Sentința civilă nr. 162/CA din 22.02.2019 pronunțată de Tribunalul Brașov – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 4219/62/2018, definitivă prin Decizia nr. 422/R/2019 din 14.05.2019, pronunțată de Curtea de Apel Brașov – Secția Contencios Administrativ și Fiscal;

6. Sentința civilă nr. 1176/2019 din 20.05.2019, pronunțată de Tribunalul Cluj – Secția Mixtă de Contencios Administrativ și Fiscal, de Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr. 161/117/2019, definitivă prin decizia nr. 59/2020 din 21.01.2020 a Curții de Apel Cluj – Secția a IV-a pentru Litigii de Muncă și Asigurări Sociale;

7. Sentința civilă nr. 1318 din 03.10.2019 pronunțată de Tribunalul Constanța – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 3227/118/2019, definitivă prin Decizia civilă nr. 389/CA din 17.06.2020, pronunțată de Curtea de Apel Constanța – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal;

8. Decizia civilă nr. 124/CA din 26.02.2020, pronunțată de Curtea de Apel Constanța – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 119/88/2019, la care se află atașată sentința civilă nr. 945/2019 din 08.07.2019 a Tribunalului Tulcea – Secția Civilă de Contencios Administrativ și Fiscal;

9. Sentința civilă nr. 302/CA din 28.02.2019 pronunțată de Tribunalul Constanța – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 6251/118/2018, definitivă prin Decizia civilă nr. 1441/CA din 09.12.2019, pronunțată de Curtea de Apel Constanța – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal la care este atașată sentința civilă nr. 83/CA din 12.06.2020 a Tribunalului Constanța – Secția Contencios Administrativ și Fiscal;

10. Sentința civilă nr. 934/CA din 12.06.2019 pronunțată de Tribunalul Constanța – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 1715/118/2019, definitivă prin Decizia civilă nr. 1144/CA din 23.10.2019, pronunțată de Curtea de Apel Constanța – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal la care este atașată și sentința civilă nr. 33/CA din 03.03.2020 a Tribunalului Constanța – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal;

MINISTERUL PUBLIC

PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIA JUDICIARĂ - SERVICIUL JUDICIAR CIVIL

11. Sentința nr. 264/2020 din 24.06.2020 pronunțată de Tribunalul Olt – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 8144/63/2019, definitivă prin Decizia civilă nr. 2099/2020 din 06.10.2020, pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal;

12. Sentința nr. 241/2020 din 06.03.2020 pronunțată de Tribunalul Dolj – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 8068/63/2019, definitivă prin Decizia civilă nr. 1324/2020 din 07.07.2020, pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal;

13. Sentința nr. 721/2020 din 03.07.2020 pronunțată de Tribunalul Dolj – Secția Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 8174/63/2019 definitivă prin Decizia civilă nr. 2104/2020 din 06.10.2020, pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția Contencios Administrativ și Fiscal;

14. Sentința nr. 474/2020 din 10.06.2020 pronunțată de Tribunalul Dolj – Secția Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 9284/63/2019, definitivă prin Decizia civilă nr. 2085/2020 din 01.10.2020, pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția Contencios Administrativ și Fiscal la care se află atașată sentința civilă nr. 7/2020 din 29.07.2020 a Tribunalului Dolj – Secția Contencios Administrativ și Fiscal;

15. Sentința civilă nr. 356/2020 din 28.05.2020 pronunțată de Tribunalul Dolj – Secția Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 1390/63/2020, definitivă prin Decizia nr. 1951/2020 din 21.09.2020, pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția Contencios Administrativ și Fiscal;

16. Decizia nr. 1944/2020 din 21.09.2020 pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 155/63/2020;

17. Sentința nr. 773/2020 din 09.07.2020 pronunțată de Tribunalul Dolj – Secția Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 8692/63/2019, definitivă prin Decizia nr. 1844/2020 din 09.09.2020, pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția Contencios Administrativ și Fiscal;

18. Sentința nr. 372/2020 din 29.05.2020 pronunțată de Tribunalul Dolj – Secția Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 9087/63/2019, definitivă prin Decizia nr. 1686/2020 din 28.07.2020, pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția Contencios Administrativ și Fiscal;

19. Sentința nr. 270/2020 din 11.03.2020 pronunțată de Tribunalul Dolj – Secția Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 8860/63/2019, definitivă prin Decizia nr. 1829/2020 din 09.09.2020, pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția Contencios Administrativ și Fiscal;

20. Sentința civilă nr. 306/2020 din 22.07.2020, pronunțată de Tribunalul Galați – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 2419/121/2019, definitivă prin decizia nr. 868 din 05.11.2020 a Curții de Apel Galați – Secția Contencios Administrativ și Fiscal;

MINISTERUL PUBLIC

PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIA JUDICIARĂ - SERVICIUL JUDICIAR CIVIL

21. Sentința nr. 1118 din 15.10.2019, pronunțată de Tribunalul Dâmbovița – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 5285/120/2018, definitivă prin decizia nr. 546 din 14.07.2020 a Curții de Apel Ploiești – Secția Contencios Administrativ și Fiscal;

22. Sentința nr. 1703/2019 din 04.12.2019, pronunțată de Tribunalul Prahova – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 3009/105/2019, definitivă prin decizia nr. 854 din 13.10.2020 a Curții de Apel Ploiești – Secția Contencios Administrativ și Fiscal;

23. Sentința civilă nr. 98 din 29.01.2020, pronunțată de Tribunalul Harghita – Secția Civilă, în dosarul nr. 1021/96/2019, definitivă prin decizia nr. 305 din 08.07.2020 a Curții de Apel Tg. Mureș – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal;

24. Sentința nr. 393/2019 din 24.07.2019, pronunțată de Tribunalul Mureș – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 530/102/2019, definitivă prin decizia nr. 131 din 31.03.2020 a Curții de Apel Tg. Mureș.

PROCUROR ȘEF SECȚIE,

Antonia-Eleonora CONSTANTIN

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Nr. 344/C/873/III-5/2021

25.08.2021

Către

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI DE JUSTIȚIE

În conformitate cu prevederile art. 514 din Codul de procedură civilă, formulez prezentul

RECURS ÎN INTERESUL LEGII

În practica judiciară s-a constatat că nu există un punct de vedere unitar cu privire la următoarea problemă de drept: „Interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 462/2006, cu modificările și completările ulterioare și art. 150 alin. (1) și (2) din Codul muncii, în ceea ce privește stabilirea indemnizației de concediu pentru funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare (în prezent, polițiștii de penitenciare) prin includerea, în cuantumul acestei indemnizații, a sporurilor pentru condiții periculoase sau vătămătoare și pentru condiții grele de muncă, de care această categorie de personal a beneficiat, în perioada de activitate, corespunzător timpului lucrat în locurile de muncă respective” .

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

La sesizarea ministrului justiției a fost examinată jurisprudența în această problemă de drept și au fost observate două orientări, astfel:

I. Unele instanțe au reținut că sporurile pentru condiții periculoase sau vătămătoare, precum și sporul pentru condiții grele de muncă nu se includ în indemnizația de concediu, astfel încât au respins cererile de chemare în judecată prin care funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare (actualii polițiști de penitenciare) solicitau obligarea angajatorilor la recalcularea indemnizațiilor de concediu și plata acestora cu luarea în considerare și a acestor sporuri.

Pentru a pronunța această soluție, instanțele au reținut, în esență, că aceste sporuri nu au caracter permanent, ci se acordă proporțional cu timpul lucrat în condiții de muncă grele, periculoase sau vătămătoare, aspect care rezultă din reglementările care s-au succedat în privința salarizării funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare (actualii polițiști de penitenciare).¹

¹ Ordonanța Guvernului nr. 64/2006, aprobată cu modificări prin Legea nr. 462/2006.

Art.2: "Funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare au dreptul la un salariu de bază lunar, compus din: salariul pentru funcția îndeplinită, salariul pentru gradul profesional deținut, gradații, sporul pentru misiune permanentă și, după caz, indemnizația de conducere și salariul de merit".

Art. 22: „(1) Funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, ca lucrează în condiții de pericol determinate de depozitarea munițiilor, pulberilor, explozivilor și substanțelor toxice speciale sau care execută operațiuni de depozitare, dezamorsare, manipulare, examinare ori neutralizare a acestora, beneficiază de un spor pentru condiții periculoase de muncă, diferențiat în funcție de gradul de pericol, de timpul efectiv lucrat în aceste locuri, calculat la salariul de bază, astfel:

- a) locuri de muncă sau operațiuni deosebit de periculoase – 37-50%;
- b) locuri de muncă sau operațiuni foarte periculoase – 16-30%;
- c) locuri de muncă sau operațiuni periculoase până la 16%.

(2) Locurile de muncă sau operațiunile periculoase diferențiate în funcție de gradul de pericol pe care îl prezintă, procentul corespunzător fiecărui loc de muncă sau operațiune, precum și normele de acordare se stabilesc prin ordin al ministrului justiției”.

Art. 23: „Dispozițiile legale prin care sunt stabilite sporuri pentru condiții periculoase sau vătămătoare, pentru activități care solicită o încordare psihică foarte ridicată ori care se desfășoară în condiții deosebite de muncă, pentru condiții grele de muncă, pentru activitatea desfășurată în schimb de noapte, precum și alte reglementări se aplică și funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare care se află în situații similare, cu avizul Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei. Normele de aplicare se stabilesc prin ordin al ministrului justiției.”

*

Aceste dispoziții au fost abrogate începând cu data de 1.01.2010 prin art. 48 pct. 27 din Legea – cadru nr. 330/2009.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice – Anexa IV – „Reglementări specifice personalului încadrat în instituțiile publice de apărare, ordine publică și siguranță națională” – Secțiunea 1 – „Soldele personalului militar în activitate și salariile lunare ale polițiștilor și funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare”.

Art.4: „(1) Pentru activitatea depusă, polițiștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare au dreptul la salariu lunar.

(2) Salariul lunar se compune din salariul de bază de încadrare și din alte drepturi salariale.

(3) Salariul de bază de încadrare este compus din salariul funcției de bază, salariul gradului profesional deținut, gradații și, după caz, indemnizația de conducere”.

Art.13: „(1) Cadrele militare în activitate, soldații și gradații voluntari în activitate, polițiștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, precum și personalul civil care lucrează în condiții de pericol în unitățile de fabricare, experimentare, analiză sau depozitare a munițiilor, pulberilor, explozivilor și substanțelor toxice speciale sau care execută operațiuni de depozitare, dezamorsare, manipulare, examinare ori neutralizare a acestora beneficiază de un spor pentru condiții periculoase de muncă, diferențiat în funcție de gradul de pericol, de timpul efectiv lucrat în aceste locuri, calculat la solda funcției de bază/salariul funcției de bază, respectiv la salariul de bază, astfel:

- locuri de muncă sau operațiuni deosebit de periculoase 37 - 50%;
- locuri de muncă sau operațiuni foarte periculoase 16 - 30%;
- locuri de muncă sau operațiuni periculoase până la 16%.

(2) Locurile de muncă sau operațiunile periculoase, diferențiate în funcție de gradul de pericol pe care îl reprezintă, procentul corespunzător fiecărui loc de muncă sau operațiune, precum și alte reglementări se stabilesc prin ordin al ordonatorului principal de credite”.

Art.14: „Dispozițiile legale prin care sunt stabilite sporuri pentru condiții periculoase sau vătămătoare, pentru activități care solicită o încordare psihică foarte ridicată sau care se desfășoară în condiții deosebite de muncă, pentru condiții grele de muncă, pentru activitatea desfășurată în schimb de noapte, precum și alte reglementări aplicabile în sectorul bugetar se aplică și personalului militar în activitate, polițiștilor și funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare care se află în situații similare, cu avizul Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale. Normele de aplicare se stabilesc prin ordin al ordonatorului principal de credite”.

*

Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice a fost abrogată începând cu data de 1.01.2011 prin art. 39 lit. w) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fondurile publice.

*

Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fondurile publice – Anexa VII - «Familia ocupațională de funcții bugetare „Apărare, ordine publică și siguranță națională” » – Cap. II – „Reglementări specifice personalului din instituțiile publice de apărare, ordine publică și siguranță națională”

Art.4: „(1) Polițiștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare au dreptul la salariu lunar.

(2) Salariul lunar se compune din salariul funcției de bază, indemnizații, compensații, sporuri, prime, premii și din alte drepturi salariale.

(3) Salariul funcției de bază este compus din salariul de funcție, salariul gradului profesional deținut, gradații și, după caz, salariul de comandă. Pentru realizarea diferențierii salariilor funcțiilor de bază, se stabilesc clase de salarizare și coeficienți de ierarhizare pentru salariile de funcție”.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Art.12 alin. (2) și (3): „(2) Personalul militar, polițiștii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalul civil beneficiază de următoarele sporuri, în funcție de condițiile de muncă:

a) pentru condiții periculoase sau vătămătoare, un spor de până la 15% din solda de funcție/salariul de funcție/salariul de bază, corespunzător timpului lucrat la locurile de muncă respective;

b) pentru condiții grele de muncă, un spor de până la 15% din solda de funcție/salariul de funcție/salariul de bază, corespunzător timpului lucrat la locurile de muncă respective;

c) pentru activitățile care solicită o încordare psihică foarte ridicată, un spor de până la 15% din solda de funcție/salariul de funcție/salariul de bază, corespunzător timpului lucrat la locurile de muncă respective.

(3) Locurile, condițiile de muncă și operațiunile, precum și procentele de acordare se stabilesc prin ordin al ordonatorului principal de credite, în limita prevederilor din regulamentul elaborat potrivit prezentei legi, având la bază buletinele de determinare sau, după caz, expertizare, emise de către autoritățile abilitate în acest sens”.

*

Legea-cadru nr. 284/2010 a fost abrogată începând cu data de 1 iulie 2017, prin art. 44 alin. (1) pct.9 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fondurile publice.

*

Legea-cadru nr. 153/2017 – Anexa VI - «Familia ocupațională de funcții bugetare „Apărare, ordine publică și securitate națională”»– Cap. II – „Reglementări specifice personalului din instituțiile publice de apărare, ordine publică și securitate națională”.

Art.4 „(1) Polițiștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare au dreptul la salariu lunar.

(2) Salariul lunar se compune din salariul de funcție, salariul gradului profesional deținut, gradații și, după caz, salariul de comandă, indemnizații, compensații, sporuri, prime, premii și din alte drepturi salariale”.

Art. 12 alin. (2) și (3): „(2) Personalul militar, polițiștii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalul civil beneficiază de următoarele sporuri, în funcție de condițiile de muncă:

a) pentru condiții periculoase sau vătămătoare, un spor de până la 15% din solda de funcție/salariul de funcție/salariul de bază, corespunzător timpului lucrat la locurile de muncă respective;

b) pentru condiții grele de muncă, un spor de până la 15% din solda de funcție/salariul de funcție/salariul de bază, corespunzător timpului lucrat la locurile de muncă respective;

c) pentru activitățile care solicită o încordare psihică foarte ridicată, un spor de până la 15% din solda de funcție/salariul de funcție/salariul de bază, corespunzător timpului lucrat la locurile de muncă respective.

(3) Locurile, condițiile de muncă și operațiunile, precum și procentele de acordare se stabilesc prin ordin al ordonatorului principal de credite, în limita prevederilor din Regulamentul elaborat potrivit prezentei legi, având la bază buletinele de determinare sau, după caz, expertizare, emise de către autoritățile abilitate în acest sens”.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Potrivit art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006, text rămas în vigoare, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare primesc, pe timpul cât se află în concediu de odihnă, salariile de bază și celelalte drepturi bănești avute, inclusiv sporurile de care beneficiază, potrivit legii.

Sporurile pentru condiții periculoase sau vătămătoare și sporul pentru condiții grele de muncă sunt acordate corespunzător timpului lucrat în locurile de muncă respective, doar pentru perioadele în care activitatea s-a desfășurat în aceste condiții de muncă.

Or, în perioada în care reclamanții s-au aflat în concediu de odihnă, aceștia nu au desfășurat vreo activitate în condițiile de muncă amintite, motiv pentru care, sporurile aferente nu pot fi incluse în indemnizația de concediu.

În aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 64/2006 au fost emise Normele metodologice aprobate prin Ordinul ministrului justiției nr. 399/C/207 (nepublicat) care, în Anexa 5, prevede că sporurile pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase se acordă pentru prestarea activității în condiții considerate atipice - care nu sunt generice, ci stabilite în concret pentru fiecare situație particulară în parte, pe baza unor „buletine de determinare prin expertizare a locurilor de muncă”, respectiv a unor „buletine de determinare/măsurare” - și numai în funcție de expunerea efectivă la factori ce au impus calificarea respectivă.

Prin urmare, pentru a fi avute în vedere la stabilirea drepturilor bănești cuvenite pe durata concediului de odihnă, sporurile trebuie să aibă caracter de stabilitate și să fie acordate indiferent de numărul orelor de muncă prestate sau de condițiile de muncă.

Întrucât, potrivit pct. 15.1 din Anexa nr. 5 la Ordinul ministrului justiției nr. 399/C/2007, sporurile pentru condiții deosebit de periculoase, periculoase sau vătămătoare se acordă proporțional cu timpul cât personalul a lucrat în astfel de condiții, fără a depăși 170 de ore în medie lunar, fiind variabile, ele nu pot fi incluse în indemnizația de concediu a funcționarilor publici cu statut special. Conform art.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

150 alin. (1) din Codul muncii, în această indemnizație sunt incluse numai sporurile permanente.

Dispozițiile pct.15.1 din Anexa nr.5 la Ordinul nr. 399/C/2007 erau în deplină concordanță cu prevederile actelor normative de nivel superior, în vigoare la data adoptării sale, respectiv, art.8 lit.a) și c) din Hotărârea Guvernului nr. 281/1993 cu privire la salarizarea personalului din unitățile bugetare² și art. 16 din Ordonanța Guvernului nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007.³

Legile-cadru ulterioare privind salarizarea personalului plătit din fondurile publice au menținut soluția de principiu, potrivit căreia, aceste sporuri se acordă doar pentru perioadele în care personalul își desfășoară activitatea în locurile de muncă respective.

Pe de altă parte, în considerarea condițiilor de muncă grele, vătămătoare sau periculoase în care își desfășoară activitatea, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare beneficiază potrivit art. 13 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1946/2004 de un *concediu de odihnă suplimentar*, a cărui durată „se stabilește proporțional cu timpul efectiv lucrat în astfel de condiții în cursul

² Art.8 lit.a) și c) din Hotărârea Guvernului nr. 281/2003 aveau următoarea redactare:

„În raport cu condițiile în care se desfășoară activitatea, pot fi acordate următoarele categorii de sporuri:

a) pentru condiții periculoase sau vătămătoare, un spor de până la 15% din salariul de bază, *corespunzător timpului lucrat la locurile de muncă respective (...).*”

(....)

c) pentru condiții grele de muncă, un spor de până la 15% din salariul de bază, *corespunzător timpului lucrat la locurile de muncă respective*”

³ Art. 16 din Ordonanța Guvernului nr. 6/2007 avea următoarea redactare: „ (1) Sporul pentru condiții vătămătoare, de până la 10% din salariul de bază, se acordă funcționarilor publici care își desfășoară activitatea în cadrul autorităților și instituțiilor publice în care funcționează instalații care generează câmpuri electromagnetice de radiofrecvență produse de emițători pentru comunicații, instalații de microunde, instalații de curenți de înaltă frecvență sau stații de bruiaj.

(2) Categoriile de funcționari publici, cuantumul sporului prevăzut la alin. (1) și condițiile de acordare se stabilesc, în limitele prevăzute de lege, prin actul administrativ al ordonatorului principal de credite, cu încadrarea în cheltuielile de personal prevăzute în bugetul aprobat.

(3) Locurile de muncă pentru care se acordă sporul prevăzut la alin. (1) vor fi stabilite pe baza buletinelor de determinare emise de către autoritățile abilitate în acest sens. ”

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

anului calendaristic respectiv". Or, asemenea sporurilor pentru condiții de muncă, dreptul la concediul suplimentar de odihnă urmărește compensarea condițiilor concrete de desfășurare a activității, astfel încât nu poate fi acordată o dublă compensație a condițiilor speciale de muncă.

Rezultă că sporurile pentru condiții de muncă au caracter variabil și se acordă condiționat de prezența efectivă a factorilor de risc (constatați prin buletine de determinare sau de expertizare emise de autoritățile abilitate) și numai pe bază de pontaj. Dacă sporul pentru munca în condiții vătămătoare și sporul pentru condiții grele de muncă se acordă în perioada de activitate doar în raport de timpul efectiv lucrat în astfel de condiții, cu atât mai mult nu pot fi acordate în perioada în care personalul, aflându-se în concediu de odihnă sau în altă situație în care nu prestează efectiv munca, nu este prezent la locul de muncă.

Referindu-se la jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene dezvoltată în interpretarea art. 7 alin. (1) din Directiva nr. 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 04.11.2003, privind unele aspecte ale organizării timpului de lucru⁴, aceste instanțe au arătat că, atunci când remunerația primită de un lucrător este compusă din mai multe elemente, stabilirea **remunerației obișnuite** și, prin urmare, a sumei la care lucrătorul respectiv are dreptul pe durata concediului anual impune o analiză specifică.

Astfel, orice inconvenient legat în mod intrinsec de executarea sarcinilor care revin lucrătorului potrivit contractului său de muncă și care este compensat printr-o sumă de bani ce intră în calculul remunerației lucrătorului trebuie să facă parte în mod obligatoriu din suma la care lucrătorul are dreptul pe durata concediului de odihnă.

În schimb, acele elemente ale remunerației globale a lucrătorului care au ca scop numai acoperirea unor costuri ocazionale sau accesorii intervenite cu ocazia

⁴ Hotărârea din 20 ianuarie 2009, Gerhard Schultz-Hoff, C-350/06; ECLI:EU:C:2009:18; Hotărârea din 15 septembrie 2011, Williams ș.a., C -155/10, ECLI:EU:C:2011:588; Hotărâre din 22 mai 2014, Z.J.R. Lock, C-539/12, ECLI:EU:C:2014:351;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

executării sarcinilor ce-i revin potrivit contractului său de muncă, nu trebuie luate în considerare la calculul indemnizației cuvenite lucrătorului pe durata concediului anual.

Aplicând aceste repere de principiu la situația din cauzele cu care au fost învestite, instanțele au reținut că sporurile în discuție sunt stabilite în considerarea unor condiții de muncă ce nu constituie inconveniente legate intrinsec de executarea sarcinilor ce revin lucrătorilor din sistemul penitenciar, astfel încât să facă parte în mod obligatoriu din suma la care aceștia au dreptul pe durata concediului de odihnă anual, ci se analizează ca sume ce au ca scop doar acoperirea unor costuri ocazionale ce intervin cu ocazia executării sarcinilor.

Climatul de lucru, condițiile de muncă reprezintă doar aspecte secundare, complementare activității specifice derulate de angajații din sistemul penitenciar, nefiind legate intrinsec de atribuțiile de serviciu, ci sunt doar inconveniente generate de mediul în care aceștia își desfășoară în mod temporar activitatea și pentru care legiuitorul a înțeles să acorde o compensație accesorie.

Așadar, calificând sporurile pentru condiții de muncă drept compensații ocazionale, instanțele care au adoptat această orientare au considerat că ele constituie elemente ale remunerației globale a lucrătorului care au ca scop numai acoperirea unor costuri ocazionale sau accesorii intervenite cu ocazia executării sarcinilor ce revin lucrătorului potrivit contractului său de muncă, astfel încât nu trebuie luate în considerare la calculul sumei cuvenite lucrătorului pe durata efectuării concediului de odihnă.

La acestea s-a adăugat și argumentul că, pe durata concediului de odihnă și a concediului de odihnă suplimentar, salariatul nu se află la locul de muncă unde există condiții grele, vătămătoare și periculoase, sporurile salariale aferente acestor condiții de muncă având caracter temporar și variabil, nu permanent. (*Anexa I*)

II. Alte instanțe au admis cererile formulate și au obligat pârâții să recalculeze indemnizațiile de concediu de odihnă ale reclamantilor prin includerea sporurilor pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

periculoase care au făcut parte din salariul aferent timpului normal de lucru, precum și să plătească reclamanților diferența dintre indemnizațiile de concediu cuvenite în urma recalculării și cele plătite inițial (în limita termenului de prescripție). De asemenea, în unele cazuri, instanțele au obligat pârâții să includă sporurile pentru condiții de muncă în indemnizația de concediu de odihnă și pentru viitor, până la schimbarea legislației în materie.

În considerentele acestor hotărâri s-au reținut în esență următoarele:

Potrivit art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 - dispoziții ce nu au fost abrogate prin legile de salarizare unitară - funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare primesc pe timpul cât se află în concediu de odihnă salariile de bază și celelalte drepturi bănești avute, inclusiv sporurile de care beneficiază, potrivit legii.

De asemenea, conform art. 89 din Legea nr. 293/2004, prevederile referitoare la drepturile salariale ale funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare se completează cu dispozițiile Codului muncii, iar potrivit art. 150 alin. (1) din Codul muncii, pentru perioada concediului de odihnă salariatul beneficiază de o indemnizație de concediu, care nu poate fi mai mică decât salariul de bază, indemnizațiile și sporurile cu caracter permanent cuvenite pentru perioada respectivă.

Prin urmare, întrucât art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 nu face distincție între sporurile cu caracter permanent și cele cu caracter variabil, iar în sensul Codului muncii, sporuri permanente sunt cele acordate pentru munca prestată în mod regulat în condițiile respective, având în vedere și că reclamanții lucrează permanent în condiții de muncă, vătămătoare, grele, periculoase, excluderea sporurilor al căror quantum lunar se determină pe bază de pontaj (cu caracter variabil, evident doar în ceea ce privește câtimea, nu și regularitatea desfășurării activității) - operată prin art. 1 pct. 26.1 din Normele metodologice aprobate prin Ordinul ministrului justiției nr. 399/C/2007, care le exclude din calculul indemnizației de concediu contravine actelor normative cu forță juridică

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

superioară menționate (Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 coroborată cu prevederile din Codul muncii).

În consecință, în aplicarea principiului ierarhiei actelor normative consacrat de art. 1 alin. (5) din Constituția României și art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, prevederile pct. 26.1. din Ordinul nr. 399/C/2007 nu pot fi avute în vedere de instanțe.

Acordarea, de către legiuitor, a sporurilor pentru condiții vătămătoare, grele sau periculoase are ca rațiune faptul că aceste condiții sunt de natură să influențeze negativ organismul uman, astfel încât nu se poate susține cu temei că, în perioada concediului de odihnă, efectele condițiilor vătămătoare de muncă dispar pur și simplu.

Dreptul funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare de a beneficia de concediu de odihnă suplimentar nu presupune anularea dreptului acestora de a beneficia de indemnizația pentru concediul de odihnă calculată prin luarea în considerare a tuturor sporurilor cu caracter permanent incluse în venitul brut, nefiind vorba despre o dublă compensație. Astfel, concediul de odihnă suplimentar a fost stabilit prin Hotărârea Guvernului nr. 1946/2004; în schimb, dreptul pretins de reclamant este recunoscut prin art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006, act normativ superior, emis ulterior, fiind deci evidentă intenția legiuitorului de a acorda mai multe facilități funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare.

De altfel, dispozițiile art. 13 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1946/2004 - în baza cărora funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare ce își desfășoară activitatea în condiții deosebite (vătămătoare, grele sau periculoase) beneficiază de un concediu de odihnă suplimentar - nu reglementează și nici nu exclud dreptul acestora de a beneficia de includerea în indemnizația de concediu a sporurilor pentru condiții de muncă.

Împrejurarea că, potrivit art. 1 pct. 26.1 din Normele metodologice aprobate prin Ordinul ministrului justiției nr. 399/C/2007, sporul pentru munca în condiții deosebite (vătămătoare, grele sau periculoase) se raportează la timpul efectiv lucrat

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

în astfel de condiții constituie doar o modalitate de cuantificare a acestui spor. Or, problema juridică din cauzele analizate este aceea de a stabili dacă funcționarii publici cu statut special au dreptul la o indemnizație care să includă și acest spor.

Faptul că sporurile solicitate de reclamanți sunt variabile și țin de prezența efectivă la locul de muncă nu le transformă în sporuri temporare, ele fiind sporuri permanente chiar dacă sunt stabilite în considerarea unor condiții specifice de muncă, având la bază buletinele de determinare sau, după caz, de expertizare emise de autoritățile abilitate în acest sens.

Astfel, caracterul variabil al sporului se referă la cuantumul său, opusul acestuia fiind sporul fix, în vreme ce opusul sporului permanent este sporul temporar.

Prin urmare, dreptul reclamanților de a beneficia de includerea acestor sporuri în indemnizația de concediu există atâta timp cât ele au fost incluse în indemnizația primită pentru perioada de lucru efectiv.

În considerentele Hotărârii Curții de Justiție a Uniunii Europene din 15.11.2011 (Cauza Williams și alții - C-155/10), pronunțate în interpretarea art. 7 alin. (1) din Directiva nr. 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 04.11.2003 s-a arătat că, *„deși structura remunerației obișnuite a unui lucrător, ca atare, intră în sfera de aplicare a dispozițiilor și a practicilor reglementate de dreptul statelor membre, aceasta nu poate avea un impact asupra dreptului lucrătorului (...) de a se bucura, în perioada de repaus și de relaxare, de condiții economice comparabile cu cele privind perioada în care își exercită activitatea”, astfel încât „orice inconvenient legat în mod intrinsec de executarea sarcinilor care revin lucrătorului potrivit contractului său de muncă și care este compensat printr-o sumă de bani ce intră în calculul remunerației globale a lucrătorului, [...], trebuie să facă parte în mod obligatoriu din suma la care lucrătorul are dreptul pe durata concediului anual”*.

Prin urmare, remunerația plătită pentru concediul anual trebuie calculată, în principiu, astfel încât să corespundă remunerației obișnuite primite de lucrător și trebuie să includă și sporurile legate în mod intrinsec de exercitarea sarcinilor

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

lucrătorului în perioada în care acesta a prestat activități, precum și toate elementele aferente statutului său personal și profesional. (*Anexa II*)

Apreciez că a doua orientare jurisprudențială este în litera și spiritul legii, pentru următoarele motive:

§.1. Problematika prezentei sesizări de recurs în interesul legii vizează stabilirea indemnizației de concediu cuvenite funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare (actuali polițiști de penitenciare) prin includerea sau nu în cuantumul acestei indemnizații a sporurilor pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase care, potrivit anexelor la legile-cadru de salarizare a personalului plătit din fondurile publice, se acordă proporțional cu timpul lucrat în aceste condiții.

Aspectele aflate în divergență conform celor prezentate în expunerea orientărilor de jurisprudență, vor fi analizate în continuare prin utilizarea metodelor de interpretare logico-sistematică a legii și prin raportare la jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene dezvoltată în privința articolului 7 din Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind unele aspecte ale organizării timpului de lucru.

§.2. Interpretarea logico-sistematică a legii.

§.2.1. Prezentarea cadrului normativ incident.

În perioadele aflate în discuție în litigiile principale, dreptul funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare (actuali polițiști de penitenciare) la concedii de odihnă a cunoscut o reglementare identică în cadrul legilor care au consacrat statutul acestei categorii profesionale.

§.2.1.1. Astfel, potrivit art. 36 lit.e) din Legea nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Penitenciarelor⁵ : „Funcționarul public cu statut special din sistemul administrației penitenciare are dreptul la:

(...)

e) concedii de odihnă, concedii de studii, învoiri plătite și concedii fără plată, în condiții stabilite prin hotărâre a Guvernului”.

Potrivit art. 89 din Legea nr. 293/2004, dispozițiile prezentei legi se completează, după caz, cu prevederile din legislația muncii.

§.2.1.2. În aplicarea dispozițiilor art. 36 lit.e) și h) din Legea nr. 293/2004 a fost adoptată Hotărârea Guvernului nr. 1946/2004 privind condițiile în baza cărora funcționarul public cu statut special din sistemul administrației penitenciare are dreptul la concedii de odihnă, concedii de studii, învoiri plătite și concedii fără plată, bilete de odihnă, tratament și recuperare⁶, modificată și completată.

Potrivit art.1 alin.(1) din Hotărârea Guvernului nr. 1946/2004:

„(1) Funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, denumiți în continuare funcționari publici din sistemul administrației penitenciare, au dreptul în fiecare an calendaristic la un concediu de odihnă plătit, a cărui durată se stabilește în raport cu vechimea lor în serviciu, după cum urmează:

a) 32 de zile calendaristice, pentru cei cu o vechime în serviciu de până la 10 ani;

b) 38 de zile calendaristice, pentru cei cu o vechime în serviciu de peste 10 ani”.

Potrivit art. 13 din aceeași hotărâre de guvern, „(1) În afara concediului de odihnă prevăzut la art. 1, funcționarii publici din sistemul administrației penitenciare, care își desfășoară activitatea în condiții deosebite - vătămătoare, grele sau periculoase - ori în locuri de muncă în care există astfel de condiții, stabilite potrivit legii, au dreptul în fiecare an calendaristic la un concediu de odihnă suplimentar cu o durată cuprinsă între 3 și 14 zile calendaristice.

(2) Concediile de odihnă suplimentare se cumulează cu concediile de odihnă prevăzute la art. 1”.

Art.14 din Hotărârea Guvernului nr. 1946/2004 prevedea că:

⁵ Republicată în Monitorul oficial al României, Partea I, nr. 264 din 10 aprilie 2014;

⁶ Publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 1140 din 2 decembrie 2004;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

„(1) Existența condițiilor deosebite - vătămătoare, grele sau periculoase - la locul de muncă se stabilește potrivit prevederilor legale.

(2) Pe baza determinărilor făcute potrivit alin. (1), prin ordin al ministrului justiției se stabilesc categoriile de funcționari publici din sistemul administrației penitenciare care își desfășoară efectiv activitatea în locuri de muncă cu condiții deosebite - vătămătoare, grele sau periculoase -, precum și durata concediului de odihnă suplimentar de care acestea beneficiază în fiecare an calendaristic”.

§.2.1.3. Legea nr. 293/2004, republicată a fost abrogată prin art. 210 din Legea nr. 145/2019 privind Statutul polițiștilor de penitenciare⁷, noul act normativ consacrand în aceiași termeni dreptul polițiștilor de penitenciare la concediu de odihnă și completarea cu prevederile legislației muncii, în cuprinsul art. 104 lit.f)⁸ și, respectiv, art. 200⁹.

În aplicarea dispozițiilor art. 104 lit.f) și h) din Legea nr. 145/2019 a fost adoptată Hotărârea de Guvern nr. 604/2021¹⁰ pentru aprobarea condițiilor în care polițiștii de penitenciare pot beneficia de concedii de odihnă, concedii de studii, învoiri plătite, concedii fără plată și bilete de odihnă.

Durata și condițiile de acordare a concediului de odihnă plătit și a concediului de odihnă suplimentar pentru polițiștii de penitenciare au primit o reglementare în cadrul dispozițiilor art.1, art.12 și 13 din H.G nr. 604/2021¹¹,

⁷ Publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 631 din 30 iulie 2019;

⁸ Art. 104 lit.f) din Legea nr. 145/2019:

„Polițistul de penitenciare are dreptul la:

(...)

f) concedii de odihnă, concedii de studii, învoiri plătite și concedii fără plată, în condițiile stabilite prin hotărâre a Guvernului”;

⁹ Art. 200 din Legea nr. 145/2019:

„Dispozițiile prezentei legi se completează, după caz, cu prevederile cuprinse în legislația muncii”;

¹⁰ Publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 588 din 11 iunie 2021;

¹¹ Art.1 din H.G nr. 604/2021: „(1) Polițiștii de penitenciare au dreptul în fiecare an calendaristic la un concediu de odihnă plătit, a cărui durată se stabilește în raport cu vechimea în muncă, precum și cu perioadele asimilate în vederea obținerii unei pensii, după cum urmează:

a) 32 de zile calendaristice, pentru cei cu o vechime cumulată de până la 10 ani;

b) 38 de zile calendaristice, pentru cei cu o vechime cumulată de peste 10 ani”;

Art.12 din H.G nr. 604/2021: „(1) În afara concediului de odihnă prevăzut la art. 1 alin. (1), polițiștii de penitenciare care își desfășoară activitatea în locuri de muncă cu condiții deosebite - vătămătoare, grele sau periculoase -, stabilite potrivit legii, au dreptul în fiecare an calendaristic la un concediu de odihnă suplimentar, cu o durată cuprinsă între 3 și 14 zile calendaristice.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

similară celei conținute în dispozițiile anterior citate din H.G nr.1946/2004, care au fost abrogate prin art. 29 din actuala hotărâre de Guvern.

§.2.1.4. Având în vedere că cele două legi care au reglementat succesiv statutul funcționarilor publici din sistemul administrației penitenciare (actuali polițiști de penitenciare) nu conțin, în privința acestei categorii profesionale, vreo soluție expresă și derogatorie sub aspectul indemnizației de concediu, în virtutea dispozițiilor art. 89 din Legea nr. 293/2004 (corespunzător art. 200 din Legea nr. 145/2019), sunt pe deplin aplicabile, cu titlu de drept comun, dispozițiile art. 150 alin. (1) și (2) din Legea nr. 53/2003, republicată, privind Codul Muncii, potrivit cărora: „(1) Pentru perioada concediului de odihnă salariatul beneficiază de o indemnizație de concediu, care nu poate fi mai mică decât salariul de bază, indemnizațiile și sporurile cu caracter permanent cuvenite pentru perioada respectivă, prevăzute în contractul individual de muncă.

(2) Indemnizația de concediu de odihnă reprezintă media zilnică a drepturilor salariale prevăzute la alin. (1) din ultimele 3 luni anterioare celei în care este efectuat concediul, multiplicată cu numărul de zile de concediu”.

§.2.1.5. Soluția de principiu din dreptul comun al muncii a fost receptată, în privința funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare în termenii consacrați de art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 aprobată cu modificări prin Legea nr. 462/2006, în sensul că, pe timpul cât se află în concediu de odihnă, aceștia primesc salariile de bază și celelalte drepturi bănești avute, inclusiv sporurile de care beneficiază, potrivit legii.

Dispozițiile art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 au rămas în vigoare, nefiind abrogate, potrivit art. 48 alin. (1) pct.27 din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fondurile publice¹².

(2) Concediul de odihnă suplimentar se cumulează cu concediul de odihnă plătit prevăzut la art. 1 alin. (1)”;
Art.13 din H.G nr. 604/2021: „(1) Existența condițiilor deosebite - vătămătoare, grele sau periculoase - la locul de muncă se stabilește potrivit prevederilor legale.

(2) Pe baza determinărilor pentru evaluările de risc profesional prevăzute de cadrul legal aplicabil, prin ordin al ministrului justiției se stabilesc categoriile de polițiști de penitenciare care își desfășoară efectiv activitatea în locuri de muncă cu condiții deosebite - vătămătoare, grele sau periculoase -, precum și durata concediului de odihnă suplimentar de care aceștia beneficiază în fiecare an calendaristic”.

¹² Publicată în Monitorul oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

§.2.1.6. Prin urmare, pentru determinarea elementelor salariale care intră în componența indemnizației de concediu prevăzută de art. 150 alin. (1) și (2) din Codul muncii, republicat și corespunzător art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006, este necesară raportarea la prevederile legislației de salarizare a funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, aplicabilă în perioadele aflate în discuție în litigiile principale (începând cu anul 2015), respectiv la dispozițiile conținute în Anexa VII a Legii-cadru nr. 284/2010 și Anexa VI a Legii-cadru nr. 153/2017, anterior citate¹³.

Se observă că, potrivit art. 12 din Cap.II, Anexa VII a Legii-cadru nr. 284/2010 și art. 12 din Cap. II Anexa VI a Legii-cadru nr. 153/2017, sporurile pentru condiții periculoase sau vătămătoare și pentru condiții grele de muncă se acordă corespunzător timpului lucrat în locurile de muncă respective; locurile de muncă, condițiile de muncă și operațiunile, precum și procentele de acordare sunt stabilite prin ordin al ordonatorului principal de credite, în limita prevederilor din regulamentul elaborat potrivit acestor legi, având la bază limitele de determinare sau, după caz, de expertizare, emise de autoritățile abilitate în acest sens.

§.2.1.7. La nivel infra-legislativ, în temeiul art. 54 din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006¹⁴ a fost adoptat ordinul ministrului justiției nr. 399/C/2007 din 6.02.2007 (nepublicat).

În aplicarea art. 23 din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006¹⁵ și pentru transpunerea în privința funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare a dispozițiilor art.8 din H.G nr. 281/1993 privind

¹³ Supra nota 1 subsol în care a fost prezentată evoluția legislativă în materia salarizării;

¹⁴ Care prevedeau abilitarea Ministerului Justiției de a emite norme metodologice de aplicare a ordonanței, aprobate prin ordin al ministrului justiției;

¹⁵ Text, în prezent, abrogat prin art. 48 alin. (1) pct.27 din Legea-cadru nr. 330/2009.

Art. 23 din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 avea următoarea redactare: „Dispozițiile legale prin care sunt stabilite sporuri pentru condiții periculoase sau vătămătoare, pentru activități care solicită o încordare psihică foarte ridicată ori care se desfășoară în condiții deosebite de muncă, pentru condiții grele de muncă, pentru activitatea desfășurată în schimb de noapte, precum și alte reglementări se aplică și funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare care se află în situații similare, cu avizul Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei. Normele de aplicare se stabilesc prin ordin al ministrului justiției.”;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

salarizarea personalului din unitățile bugetare¹⁶ a fost adoptat Ordinul ministrului justiției nr. 399/C/2007 din 6.07.2007 (nepublicat).

În aplicarea art. 23 din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 și cu trimitere la art.8 din H.G nr. 281/1993, în Anexa 5 la Normele aprobate prin Ordinul nr. 399/C/2007 au fost prevăzute locurile de muncă/activitățile încadrate în condiții deosebit de periculoase, periculoase, vătămătoare, respectiv grele de muncă, precum și regimul de acordare și mărimea fiecăruia dintre sporurile aferente condițiilor de muncă.

Astfel, cu privire la **sporul pentru activitatea desfășurată în condiții deosebit de periculoase, periculoase sau vătămătoare**, în Secțiunea 5.1. s-a prevăzut că acesta se acordă în baza unor „buletine de determinare prin expertizare a locurilor de muncă” eliberate de organele de specialitate din cadrul Direcțiilor sau Institutelor de Sănătate Publică sau alte organe autorizate și avizate de responsabilul cu protecția muncii din unitate (în cazul **sporului pentru condiții deosebit de periculoase și periculoase în muncă**) (pct.4), respectiv în baza unor „buletine de determinare/măsurare” eliberate de organele competente ale Ministerului Sănătății și Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei ori de laboratoare sau instituții agreeate de acestea și confirmate de responsabilul cu protecția muncii din unitate (în cazul sporului pentru condiții de muncă vătămătoare) (pct.7), acolo unde, cu toate măsurile de protecția muncii luate, se

¹⁶ Art.8 din H.G nr. 281/1993 a fost abrogat prin art. 48 alin. (1) pct.2 din Legea-cadru nr. 330/2009.

Art. 8 lit.a) și c) din HG nr. 281/1993, cu relevanță pentru problema de drept avea următoarea redactare:

„În raport cu condițiile în care se desfășoară activitatea, pot fi acordate următoarele categorii de sporuri:

a) pentru condiții periculoase sau vătămătoare, un spor de până la 15% din salariul de bază, corespunzător timpului lucrat la locurile de muncă respective. Pentru condiții deosebit de periculoase, vătămătoare, nedorite sau pentru condiții dificile, mărimea sporului este cea prevăzută în anexele la prezenta hotărâre.

Locurile de muncă, categoriile de personal, mărimea concretă a sporului și condițiile de acordare se stabilesc prin regulament elaborat de Ministerul Sănătății și Ministerul Muncii și Protecției Sociale, la propunerea ministerelor, celorlalte instituții centrale și locale ale administrației publice interesate, după consultarea sindicatelor;

(...)

c) pentru condiții grele de muncă, un spor de până la 15% din salariul de bază, corespunzător timpului lucrat la locurile de muncă respective.

Locurile de muncă, categoriile de personal, mărimea concretă a sporului și condițiile de acordare se stabilesc de către ministere, celelalte instituții centrale și locale ale administrației publice, cu consultarea sindicatelor și cu avizul Ministerului Muncii și Protecției Sociale și al Ministerului Finanțelor”.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

menține un permanent risc sau pericol de accidentare ori de îmbolnăvire profesională.

De asemenea, s-a prevăzut că unitățile au obligația să solicite organelor abilitate buletinele de determinare prin expertizare a locurilor de muncă sau buletinele de determinare/măsurare, după caz, ori de câte ori intervin modificări tehnologice în procesul de producție sau se aplică unele măsuri care să conducă la îmbunătățirea condițiilor avute în vedere la stabilirea sporurilor, confirmate de rezultatele determinărilor efectuate (pct.14).

În privința regimului de acordare, la **pct.15 din Secțiunea 5.1.** a acestor norme s-a stabilit că **sporul pentru muncă în condiții deosebit de periculoase, condiții periculoase sau condiții vătămătoare** se acordă proporțional cu timpul cât personalul respectiv a lucrat în astfel de condiții, la locurile de muncă prevăzute în anexă, fără a depăși 170 de ore lunar, în program normal de lucru [alin.(1)], iar dacă la un loc de muncă se constată prezența simultană a doi sau mai mulți factori care, prin acțiunea lor, conferă dreptul la sporuri pentru condiții deosebit de periculoase, periculoase sau vătămătoare, se acordă un singur spor, și anume, cel mai mare [alin.(2)]; sporul se calculează în condițiile stabilite la alin. (1), prin aplicarea cotelor procentuale prevăzute în anexa la Ordinul nr. 399/C/2007, asupra salariului de bază lunar și se va plăti în fiecare lună, pentru luna anterioară, pe baza pontajelor întocmite și transmise la compartimentul financiar, potrivit pct.12 alin.(4) [alin.(3)].

În ceea ce privește **sporul pentru condiții grele de muncă, potrivit Secțiunii 5.3 din Anexa 5** la Normele aprobate prin Ordinul nr. 399/C/2007, acesta se acordă „personalului care lucrează în condiții de efort fizic sau psihic ridicat, la temperaturi foarte ridicate sau foarte scăzute, în mediu umed sau în condiții de mediu deosebite sau nedorite, trepidații, zgomote și alte asemenea, unde atragerea forței de muncă se face cu dificultate” (pct.1), precum și „personalului care asigură paza și supravegherea persoanelor private de libertate care desfășoară activități pe punctele de lucru situate în exteriorul clădirilor ” [pct.2 alin.(2) raportat la pct.5 din tabelul anexă cuprinzând locurile de muncă, activitățile și mărimea concretă a sporului

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

pentru personalul care își desfășoară activitatea în condiții grele de muncă]; locurile de muncă pentru care se acordă acest spor precum și nivelul său pentru fiecare loc de muncă se stabilesc la începutul fiecărui an, pe baza buletinelor de determinare/măsurare, de către o comisie constituită la nivelul unității, printr-un proces-verbal supus aprobării directorului unității (pct.5).

Și în privința sporului pentru condiții grele de muncă, prin aceleași norme, au fost instituite reguli privind **regimul de acordare** (proporțional cu timpul efectiv lucrat și pe bază de pontaj), precum și obligativitatea evaluării periodice a condițiilor care justifică acordarea sa [pct.3, 6, 7 din Secțiunea 5.3].

În aplicarea dispozițiilor art. 38 din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 cu referire la drepturile bănești ale funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare pe timpul cât se află în delegare, detașare, incapacitate temporară de muncă, concediu de odihnă, concediu de maternitate, alte concedii plătite, în art.1 pct.26.1 din Norme s-a prevăzut că « *prin „drepturi bănești avute” se înțeleg indemnizațiile și sporurile care nu se plătesc în raport de timpul efectiv lucrat pe baza unor pontaje întocmite în acest sens, cu excepția situației în care persoanele respective se află în delegare sau sunt detașate și desfășoară activități în locuri pentru care se acordă astfel de sporuri și indemnizații*».

§.2.2. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal în privința legalității Ordinului ministrului justiției nr. 399/C/2007.

Prin Decizia nr. 6696 din 10.12.2020, pronunțată în dosarul nr. 285/33/2018, Înalta Curte de Casație și Justiție a anulat prevederile pct.26.1 din Normele Metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 64/2006, aprobate prin Ordinul ministrului justiției nr. 399/C/2007 din 06.02.2007, reținând în esență, încălcarea principiului ierarhiei legislative prevăzut de art. 4 alin. (3) și art. 13 din Legea nr. 24/2000 și a normelor de tehnică legislativă conținute de art. 69 din aceeași lege, potrivit cărora, intervențiile legislative pentru clarificarea sensului unor norme legale se realizează printr-un act normativ interpretativ de același

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

nivel ca actul vizat, prin dispoziții cuprinse într-un nou act normativ sau prin modificarea dispoziției al cărei sens trebuie clarificat.

Astfel, instanța supremă a observat că Ordinul ministrului justiției nr. 399/C/2007 a fost emis în temeiul art. 54 din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 și că, în temeiul art. 38 din această ordonanță (normă cu rang de lege), funcționarii publici cu statut special, pe timpul cât se află în concediu de odihnă, au dreptul la salariile de bază și celelalte drepturi bănești avute, inclusiv sporurile de care beneficiază, potrivit legii.

În schimb, din dispozițiile infralegale conținute de pct.26.1 din Normele aprobate prin Ordinul nr. 399/C/2007 se înțelege că, în categoria „drepturi bănești avute” în care sunt incluse, conform art. 38 din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 și „sporurile de care beneficiază”, intră numai indemnizațiile și sporurile care se plătesc în raport de timpul efectiv lucrat pe bază de pontaje întocmite în acest sens.

Înalta Curte a observat că textul infralegal excelează prin neclaritate și că, din acesta se poate deduce că, de sporul în discuție nu beneficiază funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare pe perioada în care se află în concediu de odihnă, întrucât sporul se acordă pentru timpul efectiv lucrat în condiții deosebit de periculoase, condiții periculoase sau condiții vătămătoare, condiții care, în mod evident, nu sunt întrunite în perioada de concediu.

În considerentele acestei decizii, s-a arătat că sintagma „potrivit legii” ce caracterizează „drepturile bănești avute” are în vedere acele drepturi salariale reglementate prin lege de care au beneficiat subiecții normei legale anterior intervenirii situațiilor speciale reglementate în această normă (delegare, detașare, concedii, zile libere, etc), aspect care rezultă cu claritate din utilizarea, de către legiuitor, a verbului la timpul trecut.

Prin urmare, prin art. 26.1 din Ordinul ministrului justiției nr. 399/C/2007 legiuitorul infralegal a operat o restrângere a „drepturilor bănești avute” luate în considerare de legiuitorul primar la determinarea situațiilor speciale menționate în ipoteza art. 38 alin. (1) din O.G nr. 64/2006, reducând-o la indemnizațiile și

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

sporurile care se plătesc în raport cu timpul efectiv lucrat pe baza unor pontaje întocmite în acest sens, fiind excluse în consecință cele permanente.

Mai mult, în ipoteza persoanelor aflate în concediu, dispozițiile din ordin au lipsit norma legală de conținut, pentru că, prin ipoteză, sunt avute în vedere numai sporurile și indemnizațiile care se plătesc în raport cu timpul efectiv lucrat.

Astfel, s-a concluzionat că prin art.26 alin. (1) din Ordinul ministrului justiției nr. 399/C/2007 s-a oferit o interpretare oficială unor dispoziții legale cu forță superioară, cu rang de lege, prin care s-a restrâns sensul și întinderea acestora, operând chiar o abrogare parțială și tacită a lor, sancțiunea pentru o atare reglementare fiind anularea normei de nivel infralegal.

§.3. Analiza logico-sistematică a legii

§.3.1. În lumina expunerii anterioare și îndeosebi a normei de trimitere conținută de art.89 din Legea nr. 293/2004, corespunzător art. 200 din Legea nr. 145/2019, legislația muncii, inclusiv prevederile art. 150 alin. (1) și (2) din Legea nr. 53/2003, republicată, privind Codul Muncii sunt aplicabile funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare (actuali polițiști de penitenciare), în completarea dispozițiilor speciale conținute în legile care au reglementat succesiv statutul acestei categorii profesionale.

Se observă că, sub aspectul care interesează, al elementelor salariale ce intră în compunerea indemnizației de concediu și a modului de determinare a acesteia, statutele profesionale aprobate prin Legea nr. 293/2004 și Legea nr. 145/2019, acte normative de același nivel cu Legea nr. 53/2003 privind Codul Muncii, nu conțin norme derogatorii de la prevederile acesteia din urmă.

Aceeași este situația și în privința dispozițiilor art. 38 din O.G nr. 64/2006, rămase în vigoare în contextul abrogării exprese parțiale a acestei ordonanțe prin art. 48 alin. (1) pct.27 din Legea-cadru nr. 330/2009 și care, statuează că, pe timpul cât se află în concediu de odihnă, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare (polițiștii de penitenciare) primesc salariile de bază și

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

celelalte drepturi bănești avute, inclusiv sporurile de care beneficiază, potrivit legii.

După cum s-a observat în decizia nr. 6696 din 10.12.2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal¹⁷, sintagma „*drepturile bănești avute (...) potrivit legii*”, are în vedere drepturile salariale, inclusiv sporurile prevăzute de lege de care subiecții normei în discuție au beneficiat anterior intervenirii situațiilor juridice enumerate în aceasta, restrângerea acestor drepturi printr-un act administrativ cu forță juridică inferioară legii fiind nelegală, potrivit celor arătate anterior.

Prin urmare, dispozițiile pct.26.1 din Normele aprobate prin Ordinul ministrului justiției nr. 399/C/2007 nu pot justifica excluderea din cuantumul indemnizației de concediu a sporurilor care se plătesc în raport cu timpul efectiv lucrat, pe bază de pontaje, dacă aceste sporuri au fost avute de funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare (polițiști de penitenciare), în sensul că au fost plătite, intrând în compunerea drepturilor salariale cuvenite acestora anterior efectuării concediului de odihnă.

Dimpotrivă, aceste sporuri trebuie incluse în indemnizația de concediu, atunci când ele au fost incluse în drepturile salariale avute anterior efectuării concediului de odihnă și îndeplinesc, în mod cumulativ, și condiția prevăzută de art. 150 alin. (1) din Codul muncii, aceea de a avea caracter permanent, condiție de la care prevederile art. 38 din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 nu derogă.

§3.2. Sporurile pentru condiții periculoase sau vătămătoare, precum și pentru condiții grele de muncă, prevăzute de art. 12 alin. (2) din Anexa VII la Legea-cadru nr. 284/2010 și, respectiv, art. 12 alin. (2) din Anexa VI la Legea-cadru nr. 153/2017, de până la 15 % din salariul funcției, corespunzător timpului lucrat la locurile de muncă respective, sunt sporuri cu caracter permanent, nu temporar.

Această calificare a sporurilor în discuție rezultă din modalitatea de stabilire care presupune identificarea, expertizarea și atestarea la nivelul fiecărui angajator,

¹⁷ Precitată;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

a locurilor de muncă care, prin specificul lor, prezintă un risc sau pericol permanent de accidentare sau îmbolnăvire profesională, respectiv, a locurilor de muncă care presupun desfășurarea activității personalului care le ocupă în condiții de efort fizic sau psihic ridicat ori în condiții de lucru nocive pentru sănătatea lucrătorilor.

Stabilirea locurilor de muncă pentru care se acordă sporurile pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase se realizează la începutul fiecărui an, iar sporurile salariale ce au ca scop recompensarea muncii prestate în aceste condiții se acordă polițiștilor de penitenciare atâta timp cât, din evaluările periodice, nu rezultă schimbarea condițiilor de muncă.

Totodată, sporul pentru condiții grele de muncă se acordă personalului care asigură paza și supravegherea persoanelor private de libertate care desfășoară activități în punctele de lucru situate în exteriorul clădirilor.

Această componentă a activității care justifică acordarea sporului salarial este inherentă și indisolubil legată de conținutul raporturilor de serviciu ale polițiștilor de penitenciare care ocupă posturi ale căror atribuții implică o atare activitate, fiind așadar, un element ce ține de statutul profesional al acestora.

Fiind stabilite și acordate în considerarea condițiilor specifice ale locurilor de muncă și atribuțiilor corespunzătoare statutului profesional, sporurile pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase constituie elemente ale salarizării polițiștilor de penitenciare care se mențin atâta timp cât subzistă premisele ce au justificat acordarea lor, până la modificarea condițiilor locurilor de muncă sau a raporturilor de serviciu ale personalului care beneficiază de aceste drepturi salariale.

Astfel, este evident caracterul permanent al sporurilor în discuție.

Împrejurarea că aceste sporuri se acordă proporțional cu timpul efectiv lucrat în condiții de muncă grele, vătămătoare și periculoase constituie doar o modalitate de cuantificare a lor în perioadele de activitate a personalului, fără a avea vreo influență asupra calificării acestora ca sporuri cu caracter permanent.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Așadar, deși variabile sub aspectul cuantificării, *sporurile pentru condiții de muncă au caracter permanent, după cum și condițiile care determină acordarea lor au caracter permanent.*

Pentru a nu fi incluse în indemnizația de concediu, sporurile ar trebui să aibă caracter temporar.

Se observă că, în prima orientare de jurisprudență, există o confuzie între sporurile cu caracter variabil și cele cu caracter temporar, deducându-se din caracterul variabil al sporului lipsa permanenței acestuia.

Or, caracterul variabil al sporului privește cuantificarea, stabilirea valorii sale nominale prin aplicarea reperelor de cuantificare (în cauzele analizate, timpul efectiv lucrat).

Opuse sporurilor cu caracter variabil sunt sporurile fixe, iar nu sporurile cu caracter permanent.

Altfel spus, caracterul variabil/fix al sporului vizează cuantificarea acestuia, în timp ce caracterul permanent/temporar vizează condițiile de acordare a sporului, fiind două aspecte distincte.

Din perspectiva aplicării dispozițiilor art. 150 alin. (1) și (2) din Codul muncii și art. 38 din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006, pentru includerea în algoritmul de calcul al indemnizației de concediu, caracterul variabil al sporurilor respective nu prezintă relevanță.

Astfel, chiar dacă au un caracter variabil, în măsura în care sunt permanente, sporurile pentru condiții de muncă se includ în indemnizația de concediu, atunci când „au fost avute”, în sensul că au intrat în compunerea salariilor plătite polițiștilor de penitenciare anterior efectuării concediului de odihnă, iar quantumul indemnizației de concediu urmează a fi stabilit prin aplicarea algoritmului prevăzut de art. 150 alin. (2) din Codul muncii, fiind indiferentă, din această perspectivă, împrejurarea că ele se acordă proporțional cu timpul lucrat, de vreme ce acest aspect ține de caracterul variabil al sporurilor în discuție și nu vizează caracterul lor permanent.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

§3.3 Aceeași concluzie rezultă și din observarea scopului instituirii concediului de odihnă și aplicarea principiului egalității în fața legii.

Astfel, concediul de odihnă este destinat refacerii capacității de muncă a salariatului, se efectuează în fiecare an și, ca regulă, în natură, compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat fiind permisă numai în cazul încetării raporturilor de muncă (art. 146 din Codul muncii).

Așa fiind, întrucât concediul de odihnă este intrinsec legat de activitatea desfășurată de salariat anterior efectuării acestuia, fiind destinat să asigure refacerea capacității de muncă afectată - între altele - de condițiile de muncă, este firesc ca și drepturile bănești aferente concediului de odihnă să fie stabilite în raport de salariul lunar corespunzător perioadei de activitate, deci cu luarea în considerare a sporurilor pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase.

De asemenea, prin aplicarea în acest sens a prevederilor art. 150 alin. (1) și (2) din Codul muncii se asigură egalitatea de tratament între polițiștii de penitenciare în ceea ce privește drepturile bănești aferente concediului de odihnă, sporurile pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase urmând să se regăsească în indemnizația de concediu, proporțional cu timpul efectiv lucrat în astfel de condiții în ultimele 3 luni anterioare celei în care este efectuat concediul.

Principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. Or, interpretarea potrivit căreia drepturile bănești aferente concediului de odihnă nu includ sporurile pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase încalcă acest principiu, de vreme ce polițiștii de penitenciare care s-au expus în mod diferit factorilor nocivi aferenți condițiilor de muncă (proporțional cu timpul efectiv lucrat în aceste condiții), cu consecința unei afectări diferite a capacității de muncă, sunt tratați într-o manieră identică în ceea ce privește indemnizația de concediu, din quantumul acesteia urmând să lipsească tocmai sumele ce compensează condițiile de muncă.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

§3.4 Faptul că în temeiul art. 13 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1946/2004 [corespunzător art. 12 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 604/2021] polițiștii de penitenciare care își desfășoară activitatea în condiții vătămătoare, grele sau periculoase au dreptul în fiecare an calendaristic la un concediu de odihnă suplimentar nu constituie un argument pentru neluarea în considerare a sporurilor pentru condiții de muncă la determinarea drepturilor bănești aferente concediului de odihnă.

Pe de o parte, concediu de odihnă suplimentar vizează latura nepatrimonială a dreptului la concediu, respectiv acordarea unui timp liber suplimentar în care polițiștii de penitenciare nu își desfășoară activitatea, în considerarea condițiilor de muncă, în timp ce elementele care intră în calculul indemnizației de concediu vizează latura patrimonială a acestui drept, fără a exista, din aceste perspective, ce decurg din conținutul dual al dreptului la concediu, o dublă compensare identică în conținut.

Pe de altă parte, chiar Codul muncii prevede în mod implicit posibilitatea cumulării celor două beneficii din moment ce reglementează în art. 147 alin. (1) dreptul salariaților care lucrează în condiții grele, periculoase sau vătămătoare de a beneficia de un concediu de odihnă suplimentar de cel puțin 3 zile lucrătoare, iar în art. 150 alin. (1) stabilește că „pentru perioada concediului de odihnă salariatul beneficiază de o indemnizație de concediu, care nu poate fi mai mică decât salariul de bază, indemnizațiile și sporurile cu caracter permanent cuvenite pentru perioada respectivă”, fără a distinge între concediul de odihnă obișnuit și cel suplimentar și fără a exclude, dintre sporurile cu caracter permanent, pe cele acordate în considerarea condițiilor de muncă.

§.4. Analiza din perspectiva jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene.

Soluția includerii sporurilor pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase în drepturile bănești aferente concediului de odihnă de care beneficiază polițiștii de penitenciare este conformă celor statuate de Curtea de

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Justiție a Uniunii Europene în jurisprudența dezvoltată în interpretarea art. 7 alin. (1) din Directiva nr. 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 04.11.2003 privind unele aspecte ale organizării timpului de lucru.

Conform art. 7 alin. (1) din Directivă, *„Statele membre iau măsurile necesare pentru ca orice lucrător să beneficieze de un concediu anual plătit de cel puțin patru săptămâni în conformitate cu condițiile de obținere și de acordare a concediilor prevăzute de legislațiile și/sau practicile naționale”*.

În interpretarea acestor dispoziții, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat într-o bogată jurisprudență¹⁸ că : (i) dreptul la concediul anual plătit „este consacrat în mod expres la articolul 31 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, căreia articolul 6 alineatul (1) TUE îi recunoaște aceeași valoare juridică cu cea a tratatelor” și „trebuie considerat un principiu al dreptului social comunitar de o importanță deosebită”, (ii) expresia „concediu anual plătit” ce figurează în art. 7 alin. (1) din Directivă „are drept semnificație faptul că, pe durata «concediului anual» în sensul acestei directive, *remunerația trebuie menținută* și că, altfel spus, *lucrătorul trebuie să primească remunerația obișnuită pentru această perioadă de repaus*, (...) obiectivul cerinței de a plăti acest concediu fiind acela de a pune lucrătorul, în timpul concediului menționat, într-o situație care este, în ceea ce privește salariul, comparabilă cu perioadele de muncă” și (iii) „deși structura remunerației obișnuite a unui lucrător, ca atare, intră în sfera de aplicare a dispozițiilor și a practicilor reglementate de dreptul statelor membre, aceasta nu poate avea un impact asupra dreptului lucrătorului, (...), de a se bucura, în perioada de repaus și de relaxare, de condiții economice comparabile cu cele privind perioada în care își exercită activitatea”, astfel că *„orice inconvenient legat în mod intrinsec de executarea sarcinilor care revin lucrătorului potrivit contractului său*

¹⁸ Hotărârea din 26 iunie 2001, C-173/99, BECTU, par.47; Hotărârea din 20 ianuarie 2009, Schultz-Hoff și alții, cauzele conexate C-350/06 și C-520/06, ECLI: EU:C:2009:18, punctele 22-25 și pct.60; Hotărârea din 22 noiembrie 2011, C-214/10, KHS AG, ECLI:EU:C:2011:761 punctul 31; Hotărârea din 12 iunie 2014, C-118/13, Bollacke, ECLI:EU:C:2014:1755, punctele 20 și 21 și jurisprudența loc.cit; Hotărârea din 16 martie 2006, cauzele conexate C-131/04 și C-257/04, Robinson Steele ș.a., ECLI:EU:C:2006:177, punctele 48-51; Hotărârea din 15 septembrie 2011, C-155/10, Williams ș.a., ECLI:EU:C:2011:588, punctele 20-25; Hotărârea din 13 decembrie 2018, C-385/17, Torsten Hein, ECLI:EU:C:2018:1018, punctele 33-34;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

de muncă și care este compensat printr-o sumă de bani ce intră în calculul remunerației globale a lucrătorului, (...), trebuie să facă parte în mod obligatoriu din suma la care lucrătorul are dreptul pe durata concediului anual".

Curtea de Justiție a Uniunii Europene a mai decis că, deși articolul 7 din Directiva 2003/88 nu oferă nicio indicație expresă în ceea ce privește remunerația la care lucrătorul are dreptul pe durata concediului anual, fiind un text de la care această directivă nu permite să se deroge, rezultă că orice lucrător beneficiază de un concediu anual plătit de cel puțin patru săptămâni și că acest drept la concediu anual plătit trebuie considerat un principiu al dreptului social comunitar de o importanță deosebită¹⁹.

Potrivit Hotărârii din 15 septembrie 2011, pronunțată în cauza C-155/10, Williams ș.a., punctele 19-28, pe durata concediului anual în sensul Directivei 2003/88, remunerația trebuie menținută. Altfel spus, lucrătorul trebuie să primească remunerația obișnuită și pentru această perioadă de repaus, întrucât obiectivul cerinței de a plăti acest concediu este acela de a pune lucrătorul în timpul concediului de odihnă într-o situație care este, în ceea ce privește salariul, comparabilă cu perioadele de muncă.

Atunci când remunerația primită de un lucrător este compusă din mai multe elemente, stabilirea remunerației obișnuite și, prin urmare, a sumei la care lucrătorul respectiv are dreptul pe durata concediului anual impune o analiza specifică.

Recunoscând că structura remunerației specifice a unui lucrător intră în sfera de aplicare a dispozițiilor și a practicilor reglementate de dreptul statelor membre, Curtea a arătat că aceasta nu poate avea un impact asupra dreptului lucrătorului, de a se bucura, în perioada de repaus și de relaxare, de condiții economice comparabile cu cele privind perioada în care își exercită activitatea.

Astfel, Curtea a subliniat că orice inconvenient legat în mod intrinsec de executarea sarcinilor ce revin lucrătorului și care este compensat printr-o sumă de

¹⁹ A se vedea Hotărârea din 20 ianuarie 2009, Schultz-Hoff și alții, C-350/06 și C-520/06, precit., punctele 22 și 54, precum și jurisprudența loc. cit.;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

bani ce intră în calculul indemnizației globale a lucrătorului trebuie să facă parte în mod obligatoriu din suma la care acesta are dreptul pe durata concediului anual. Doar acele elemente ale remunerației globale ale lucrătorului care au ca scop numai acoperirea unor costuri accesorii sau ocazionale, intervenite în contextul executării sarcinilor care revin lucrătorului nu trebuie luate în considerare la calculul sumei cuvenite acestuia pe durata concediului anual.

Pe lângă elementele remunerației globale care compensează inconvenientele intrinsec legate de executarea sarcinilor lucrătorului, trebuie menținute, pe durata concediului anual plătit, toate elementele aferente statutului personal și profesional al acestuia.

Aplicând aceste repere în problema de drept sesizată, este evident că sporurile pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase, având caracter permanent și scopul de a compensa inconvenientele legate în mod intrinsec de executarea sarcinilor de serviciu ale polițiștilor de penitenciare care au beneficiat de aceste sporuri în perioadele de activitate, regăsindu-se, ca atare, în remunerația globală a acestora, trebuie să facă parte, în mod obligatoriu, și din indemnizația ce li se cuvine pe durata concediului de odihnă.

*

*

*

În consecință, apreciez că, în interpretarea și aplicarea art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006, privind salarizarea și alte drepturi ale funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 462/2006, cu modificările și completările ulterioare și art. 150 alin. (1) și (2) din Codul muncii, la stabilirea drepturilor bănești cuvenite polițiștilor de penitenciare pentru perioada concediului de odihnă trebuie avute în vedere sporurile pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase de care aceștia au beneficiat - ca parte a salariului lunar - în ultimele trei luni de activitate anterioare celei în care este efectuat concediul.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Pentru aceste motive, în temeiul dispozițiilor art. 517 din Codul de procedură civilă, solicit admiterea prezentului recurs în interesul legii și pronunțarea unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii.

PROCUROR GENERAL,
Gabriela ȘCUTEA

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

În temeiul dispozițiilor art. 515 Cod procedură civilă, se anexează prezentului recurs în interesul legii, pentru exemplificare, copiile hotărârilor judecătorești menționate în conținutul acestuia:

Anexa I:

1. Decizia nr. 3665/2018 din 02.07. 2018, pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 6368/107/2017;
2. Sentința civilă nr. 484/2018 din 11.12.2018, pronunțată de Tribunalul Giurgiu – Secția Civilă în dosarul nr. 662/122/2018, definitivă prin decizia civilă nr. 889 din 24.10.2019, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal;
3. Sentința civilă nr. 5743 din 18.10.2016, pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 17542/3/2016 , definitivă prin Decizia nr. 3753 din 02.10.2017, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal;
4. Sentința civilă nr. 715/2020 din 29.05.2020, pronunțată de Tribunalul Cluj – Secția Mixtă de Contencios Administrativ și Fiscal, de Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale în dosarul nr. 4608/117/2019, definitivă prin Decizia civilă nr. 1099/2020 din 18.09.2020, pronunțată cu opinie separată de Curtea de Apel Cluj – Secția a III-a Contencios Administrativ și Fiscal;
5. Decizia civilă nr. 348/2020 din 13.03.2020, pronunțată cu opinie separată de Curtea de Apel Cluj – Secția a III-a Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 3004/117/2018;
6. Sentința civilă nr. 1289/2020 din 16.07.2020, pronunțată de Tribunalul Cluj – Secția Mixtă de Contencios Administrativ și Fiscal, de Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr. 2970/117/2018, definitivă prin nerecurare;
7. Decizia civilă nr. 622/CA din 16.09.2020, pronunțată de Curtea de Apel Constanța – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 3064/118/2019;
8. Decizia civilă nr. 351/CA din 10.06.2020, pronunțată cu opinie separată de Curtea de Apel Constanța – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosar nr. 1808/118/2019;
9. Sentința civilă nr. 508/2019 din 08.04.2019 a Tribunalului Tulcea- Secția Civilă de Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 1717/88/2018, definitivă prin Decizia civilă nr. 1290/CA din 13.11.2019, pronunțată de Curtea de Apel Constanța – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal;
10. Decizia nr. 418/CA/2020-R din 27.07.2020, pronunțată de Curtea de Apel Oradea – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosar nr. 2083/83/CA/2019, definitivă, la care se află atașată sentința civilă nr. 544/CA din 17.12.2019 a Tribunalului Satu Mare – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

11. Decizia nr. 264/R-CONT din 10.03.2020, pronunțată de Curtea de Apel Pitești – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 7096/109/2018*, la care se află atașată sentința civilă nr. 693/2019 din 17.10.2019 a Tribunalului Argeș – Secția Civilă;

12. Decizia nr. 589 din 11.08.2020, pronunțată cu opinie separată de Curtea de Apel Ploiești – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 4614/120/2019, la care se află atașată sentința nr. 88 din 11.02.2020, pronunțată de Tribunalul Dâmbovița – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal;

13. Decizia nr. 125 din 18.02.2020, pronunțată de Curtea de Apel Ploiești – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 2234/120/2019, la care se află atașată sentința nr. 1023 din 27.09.2019 a Tribunalului Dâmbovița – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal;

14. Decizia nr. 1288 din 22.10.2019, pronunțată de Curtea de Apel Ploiești – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 2575/105/2018;

15. Decizia nr. 1000/R din 12.11.2019, pronunțată de Curtea de Apel Târgu Mureș – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 146/96/2019;

16. Sentința nr. 1021/2018 din 05.12.2018, pronunțată de Tribunalul Mureș – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 783/102/2018, definitivă prin decizia civilă nr. 207 din 19.03.2019 a Curții de Apel Târgu Mureș, prin constatarea nulității recursului;

17. Decizia civilă nr. 388 din 04.06.2020, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 653/108/2019, la care se află atașată sentința civilă nr. 700 din 18.10.2019 a Tribunalului Arad – Secția a III-a Contencios Administrativ și Fiscal;

18. Decizia civilă nr. 177 din 12.02.2019, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 1866/30/2018;

19. Decizia civilă nr. 2209 din 13.11.2018, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 9873/30/2017, definitivă;

Anexa II:

1. Sentința civilă nr. 180/CA din 12.03.2020 pronunțată de Tribunalul Brașov – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 4673/62/2019, definitivă prin Decizia nr. 457/R/2020 din 28.07.2020, pronunțată de Curtea de Apel Brașov – Secția Contencios Administrativ și Fiscal;

2. Decizia nr. 927/2019 din 31.10.2019, pronunțată de Curtea de Apel Brașov – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 1338/62/2019, la care se află atașată sentința civilă nr. 656/CA din 19.06.2019 a Tribunalului Brașov – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal;

3. Decizia nr. 1770/R/2018 din 25.10.2018, pronunțată de Curtea de Apel Brașov – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 5235/62/2016, la care se află atașată sentința

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

civilă nr. 1203/CA din 17.07.2017 a Tribunalului Brașov – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal;

4. Decizia nr. 454/R/2019 din 21.05.2019, pronunțată de Curtea de Apel Brașov – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 1284/62/2018, la care se află atașată sentința civilă nr. 1380/CA din 7.11.2018 a Tribunalului Brașov – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal;

5. Sentința civilă nr. 162/CA din 22.02.2019 pronunțată de Tribunalul Brașov – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 4219/62/2018, definitivă prin Decizia nr. 422/R/2019 din 14.05.2019, pronunțată de Curtea de Apel Brașov – Secția Contencios Administrativ și Fiscal;

6. Sentința civilă nr. 1176/2019 din 20.05.2019, pronunțată de Tribunalul Cluj – Secția Mixtă de Contencios Administrativ și Fiscal, de Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr. 161/117/2019, definitivă prin decizia nr. 59/2020 din 21.01.2020 a Curții de Apel Cluj – Secția a IV-a pentru Litigii de Muncă și Asigurări Sociale;

7. Sentința civilă nr. 1318 din 03.10.2019 pronunțată de Tribunalul Constanța – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 3227/118/2019, definitivă prin Decizia civilă nr. 389/CA din 17.06.2020, pronunțată de Curtea de Apel Constanța – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal;

8. Decizia civilă nr. 124/CA din 26.02.2020, pronunțată de Curtea de Apel Constanța – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 119/88/2019, la care se află atașată sentința civilă nr. 945/2019 din 08.07.2019 a Tribunalului Tulcea – Secția Civilă de Contencios Administrativ și Fiscal;

9. Sentința civilă nr. 302/CA din 28.02.2019 pronunțată de Tribunalul Constanța – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 6251/118/2018, definitivă prin Decizia civilă nr. 1441/CA din 09.12.2019, pronunțată de Curtea de Apel Constanța – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal la care este atașată sentința civilă nr. 83/CA din 12.06.2020 a Tribunalului Constanța – Secția Contencios Administrativ și Fiscal;

10. Sentința civilă nr. 934/CA din 12.06.2019 pronunțată de Tribunalul Constanța – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 1715/118/2019, definitivă prin Decizia civilă nr. 1144/CA din 23.10.2019, pronunțată de Curtea de Apel Constanța – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal la care este atașată și sentința civilă nr. 33/CA din 03.03.2020 a Tribunalului Constanța – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal;

11. Sentința nr. 264/2020 din 24.06.2020 pronunțată de Tribunalul Olt – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 8144/63/2019, definitivă prin Decizia civilă nr. 2099/2020 din 06.10.2020, pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal;

12. Sentința nr. 241/2020 din 06.03.2020 pronunțată de Tribunalul Dolj – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 8068/63/2019, definitivă prin Decizia civilă nr.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

1324/2020 din 07.07.2020, pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal;

13. Sentința nr. 721/2020 din 03.07.2020 pronunțată de Tribunalul Dolj – Secția Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 8174/63/2019 definitivă prin Decizia civilă nr. 2104/2020 din 06.10.2020, pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția Contencios Administrativ și Fiscal;

14. Sentința nr. 474/2020 din 10.06.2020 pronunțată de Tribunalul Dolj – Secția Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 9284/63/2019, definitivă prin Decizia civilă nr. 2085/2020 din 01.10.2020, pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția Contencios Administrativ și Fiscal la care se află atașată sentința civilă nr. 7/2020 din 29.07.2020 a Tribunalului Dolj – Secția Contencios Administrativ și Fiscal;

15. Sentința civilă nr. 356/2020 din 28.05.2020 pronunțată de Tribunalul Dolj – Secția Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 1390/63/2020, definitivă prin Decizia nr. 1951/2020 din 21.09.2020, pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția Contencios Administrativ și Fiscal;

16. Decizia nr. 1944/2020 din 21.09.2020 pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 155/63/2020;

17. Sentința nr. 773/2020 din 09.07.2020 pronunțată de Tribunalul Dolj – Secția Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 8692/63/2019, definitivă prin Decizia nr. 1844/2020 din 09.09.2020, pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția Contencios Administrativ și Fiscal;

18. Sentința nr. 372/2020 din 29.05.2020 pronunțată de Tribunalul Dolj – Secția Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 9087/63/2019, definitivă prin Decizia nr. 1686/2020 din 28.07.2020, pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția Contencios Administrativ și Fiscal;

19. Sentința nr. 270/2020 din 11.03.2020 pronunțată de Tribunalul Dolj – Secția Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 8860/63/2019, definitivă prin Decizia nr. 1829/2020 din 09.09.2020, pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția Contencios Administrativ și Fiscal;

20. Sentința civilă nr. 306/2020 din 22.07.2020, pronunțată de Tribunalul Galați – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 2419/121/2019, definitivă prin decizia nr. 868 din 05.11.2020 a Curții de Apel Galați – Secția Contencios Administrativ și Fiscal;

21. Sentința nr. 1118 din 15.10.2019, pronunțată de Tribunalul Dâmbovița – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 5285/120/2018, definitivă prin decizia nr. 546 din 14.07.2020 a Curții de Apel Ploiești – Secția Contencios Administrativ și Fiscal;

22. Sentința nr. 1703/2019 din 04.12.2019, pronunțată de Tribunalul Prahova – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 3009/105/2019, definitivă prin

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

decizia nr. 854 din 13.10.2020 a Curții de Apel Ploiești – Secția Contencios Administrativ și Fiscal;

23. Sentința civilă nr. 98 din 29.01.2020, pronunțată de Tribunalul Harghita – Secția Civilă, în dosarul nr. 1021/96/2019, definitivă prin decizia nr. 305 din 08.07.2020 a Curții de Apel Tg.Mureș – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal;

24. Sentința nr. 393/2019 din 24.07.2019, pronunțată de Tribunalul Mureș – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 530/102/2019, definitivă prin decizia nr. 131 din 31.03.2020 a Curții de Apel Tg. Mureș.